

Στου Αρσελάου (I)

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Είναι ένας τόπος εκεί βαθιά στην έρημο του Σινά, κάτου-κάτου στη μύτη, που ονομάζεται «Αρσελάου». Στον τόπο αυτόν ζήσανε στα παλιά τα χρόνια άγιοι άνθρωποι μέσα σε σπηλιές. Άλλοι στοιβάζαν πέτρες να τους κόβουν τον αέρα ή για να 'χουνε λίγη σκιά και έμεναν εκεί σαράντα και πενήντα και εξήντα χρόνους, ώσπου να τους καλέσει ο Θεός στον ουρανό.

Στου Αρσελάου ζούσε ο ασκητής Γεώργιος. Όλοι το ξέραν πως σαν σήκωνε τα χέρια του στον ουρανό να προσευχηθεί και να ζητήσει κάτι απ' τον Θεό, του το 'δινε ο Κύριος, γιατί ο Γεώργιος ήτανε απ' τους εκλεκτούς Του.

Ήρθε κάποια φορά, που τέλειωσε στο μοναστήρι του Σινά το λάδι. Όχι για το φαί, να μήτε για το καντήλι δεν είχαν λάδι τα δοχεία. Για μέρες τώρα οι μοναχοί στραγγίζαν τα πιθάκια μόνο για να καίνε μπρος στην Αγία Βάτο το καντήλι. Αυτό όμως που καίει τώρα είναι το τελευταίο...

[arselaou_1_mesa](#) Έρχονται από το μοναστήρι στου Αρσελάου. Παρακαλούν τον γέροντα Γεώργιο να 'ρθει μαζί τους ως το μοναστήρι του Σινά. Εκείνος κάνει υπακοή και πάει.

Όλοι μαζί παρακαλούν: «Βοήθα, γέροντα! Μείνανε στεγνά τ' ασκιά και τα πιθάκια. Λάδι για το καντήλι της Παναγιάς δεν έχουμε».

Πάει στο κελάρι ο Γεώργιος. Βλέπει τ' άδεια δοχεία. Υψώνει νου και χέρια στον Θεό. Μιλάει στην Παναγία Μητέρα και της ζητά να μεσιτέψει. Κι εκεί που όλοι δακρυσμένοι ενώνουνε την προσευχή τους, να, κι ανεβαίνει, ανεβαίνει λάδι στα ασκιά. Γεμίζουν, ξεχειλίζουν τα πιθάκια... Και κλαιν οι γεροντάδες κι ευχαριστούνε τον Θεό. Θέλουν και τον Γεώργιο να ευχαριστήσουν, μα εκείνος ευθύς τους σταματά και λέει: «Να κάνετ' εκκλησιάκι τούτο το κελάρι και να τιμάτε εδώ τη Ζωοδόχο Πηγή».

[sina_monastery_mesa](#)

Έτσι και γίνηκε. Ίσαμε τα τώρα μες στη Μονή Σινά είναι το παρεκκλήσι της

Ζωοδόχου Πηγής. Σαν μπαίνεις μέσα, ύστερα από τόσους αιώνες, ακόμα μυρίζει λάδι. Είχε, βλέπεις, ξεχειλίσει τότε με το θαύμα κι είχε ποτιστεί βαθιά το πάτωμα.

Άγιοι άνθρωποι! Αγιασμένα μέρη!

Σ.Γ.Α.

footer eap

Image not found or type unknown